

Medorské kroniky

AKARNAE

Lynette Noniová

Autorka bestsellerové
série *Ranhojička*

FRAGMENT

Medorské kroniky

Akarnae

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Lynette Noniová
Medorské kroniky – Akarnae – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Medorské kroniky

AKARNAE

Lynette Noniová

Přeložil Josef Kalousek

FRAGMENT

AKARNAE (The Medoran Chronicles, Book 1)
Copyright © 2015 by Lynette Noni
First Published in English by Pantera Press, www.panterapress.com.
Translation © Josef Kalousek, 2025
Cover images © antasystock; Daria_Art / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-7098-8
ISBN e-knihy 978-80-253-7099-5 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-253-7104-6 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-7105-3 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

Pro všechny, kteří si troufají věřit v nemožné.
Poddejte se podivnu.

JEDNA

„Zlatíčko, kdyby to nějak šlo, tak bychom s maminkou neváhali ani vteřinu a vzali bychom tě s sebou.“

Alexandra Jenningsová se z okénka auta zahleděla na hustý les a zhluboka si do telefonu povzdechla. „Já vím, tati. Ale i tak to stojí za prd.“

„Moc mě to mrzí, zlatíčko,“ ozvala se otcova odpověď. „Ale Mezinárodní výměnná akademie patří mezi ty nejlepší školy v celé zemi. Dobře se tam o tebe postarají.“

Alex se jen taktak udržela, aby do telefonu nevychrlila slova, která v tu chvíli měla na jazyku. *Vezměte mě s sebou!* měla sto chutí zakřičet. *Neopouštějte mě!*

Přesně tak to totiž vypadalo, i když za to rodiče nemohli. Dostali nabídku ke studiu u věhlasného archeologa – neopakovatelná příležitost –, jenže to mělo jeden háček. Nabídka platila jen pro ně, což znamenalo, že se Alex musela na zbytek školního roku – *celých osm měsíců* – zapsat na nějakou internátní školu. A to ještě nebylo to nejhorší. Nejenže ji opouštěli, navíc mířili na vykopávky někam na Sibiř – *jakože do Ruska* –, kde chcípl pes. Nebyl tam signál. Ani wifi. Dokonce ani *pošták*. Alex o rodičích až do začátku prázdnin na konci června neuslyší.

„Prostě mě štve, že se s váma nebudu mít jak spojit,“ řekla Alex, a ne poprvé. „Co když se na mě přisaje klíště a dostanu lymfskou boreliózu?“ Pohledem přejela po hustém hvozdu. „To je totiž docela dobře možné. A radši ani nechtěj slyšet, kolik různých divokých

zvírat tady v lese podle Wikipedie žije. Co když mě sežere medvěd? Nebo puma? Nebudu vám moct zavolat, abych vám řekla, co se přihodilo!“

I přes telefon bylo jasně slyšet, že to jejího otce pobavilo. „Pokud nastane tak nepravděpodobná situace, že tě rozsápe divoká zvěř, tak už se stejně nedovoláš ani *nikomu jinému*.“

„Ale ani vám nikdo nebude moct zavolat místo mě,“ upozornila ho Alex. „Takže pak zmeškáte můj pohřeb a otázky ohledně mé smrti zůstanou navždy nezodpovězené. A nedozvíte se, jestli si na *Alexandra à la carte* pochutnal vlk nebo nějaký rys.“

Její otec se uchechtl.

„Tvůj smysl pro humor mi bude scházet.“

„Tati, já ale mluvím vážně. O dravých šelmách se nežertuje.“

Moudře ji ignoroval a místo toho řekl: „Tvá matka tu na mě dělá nějaká divná gesta. Hádám, že už jí začíná zabírat diazepam. Přesvědčil jsem ji, aby si vzala dvojitou dávku – sama víš, jak jí létání nedělá dobře –, takže to její pokyvování hlavou a máchání rukama asi znamená, že s tebou chce mluvit. Radši ti ji předám, než tu někomu vypíchne oko.“

Alex se do telefonu usmála. „To bude asi nejlepší.“

„Mám tě moc rád, zlatíčko. Uteče ti to rychleji, než si myslíš.“

Než na to stačila cokoliv říct, ozval se ze sluchátka šustivý zvuk, jak otec telefon předával.

„Alex?“ ozval se matčin poněkud ospalý hlas. Během deseti minut bude spát jako mimino – což bude jediné dobře, protože se jí v letadle dělalo *opravdu* špatně.

„Jsem to já.“

„Nemám moc času, do letadla už začali pouštět – *škyt!* – pasažéry,“ řekla. „Ale chtěla jsem se s tebou – *škyt!* – rozloučit, ještě jednou.“

Alex se zamračila na sedadlo před sebou. „Je všechno v pořádku?“

„Je, je,“ řekla její matka a znovu škytla. „Jenom jsem si dala jeden malý drink, abych spláchla ta sedativa. *Škyt!*“

„Jsem si celkem jistá, že jsi ty prášky neměla zapíjet alkoholem, mami,“ upozornila ji Alex, které se v hlase nepodařilo skrýt pobavení. „A sama dobře víš, že ze statistického hlediska je daleko pravděpodobnější smrt následkem kopnutí mulou do hlavy než při leteckém neštěstí. Nic se ti nestane.“

„To já dobře vím.“ Matce se jazyk pletl čím dál tím víc, jak jí prášky začínaly zabírat. „Ani tobě se nic nestane. Víím, že jsi chtěla letět s námi, ale takhle to opravdu bude nejlepší. *Škyt!* Celý svůj dosavadní život ses s námi musela plahočit po světě – je na čase, aby ses někde usadila a dostala příležitost seznámit se s vrstevníky.“

V tomhle měla matka pravdu. Stěhování do nové země každých pár měsíců, protože se rodiče hrnuli za nejnovějším archeologickým nálezem, rozvíjení Alexiných společenských dovedností dvakrát nepomáhalo. Neměla přátele – vlastně ani pořádně nevěděla, jak si nějaké najít. Středoškolácké intrikaření bylo nad její chápání; neměla vůbec představu, co má od nové školy očekávat. Přece se nemůže vedle někoho jen tak posadit na písek, cpát se s ním hlínou a prohlásit ho za „nejlepšího kámoše“.

„To máš pravdu,“ řekla Alex a do hlasu vložila tolik optimismu, kolik jen mohla. „Jsem si jistá, že to všechno dobře dopadne.“

„Tomu říkám – *škyt!* – správný přístup,“ odvětila jí matka. „Teď už ale budu muset jít, než mi ta fialová opice sní i poslední banán. *Škyt!*“

Alex si telefon oddálila od ucha a tázavě se na něj zadívala, načez si ho zase přiložila zpátky. „Cos to říkala?“

„Povídám –“

Přerušil ji hlas Alexina otce někde na pozadí. „*Je čas nastoupit, Rach. Rozluč se.*“

„Musím už jít, Alex,“ řekla jí matka. „Jsem si jistá, že se ti na té akademii – *škyt!* – bude moc líbit. Uvidíme se v červnu. To bude co nevidět!“

Prášky asi pořádně zabraly, když jí osm měsíců připadalo jako „co nevidět“. Jenže Alex matce nechtěla kazit dobrou náladu, takže raději držela jazyk za zuby.

„Mám tě moc ráda, zlato. Buď opatrná, ale užij si to!“ Těmi slovy a tichým cvaknutím skončil na hodně dlouhou dobu jejich poslední společný rozhovor.

Skličená Alex se otočila, aby zase viděla z okénka, a všimla si, že podél silnice teď roste daleko víc stromů. Byl to nepopíratelný důkaz, že se po několika hodinách jízdy přesunula z posledního trvalého bydliště v Cannon Beach v Oregonu kamsi na okraj Národního parku Mount Hood. Ke změně okolní scenérie ze skalnatého pobřeží na houstnoucí hvozdy došlo náhle a Alex se nedokázala zbavit pocitu, že se ocitla daleko za hranicemi své komfortní zóny.

„Slečno? Jsme na místě,“ oznámil konečně šofér.

Zastavili na soukromé příjezdové cestě zatarasené mohutnou kovovou bezpečnostní bránou. Cedule připevněná na železných mřížích hlásala „Mezinárodní výměnná akademie“.

Šofér tiše promluvil do interkomu a obě křídla brány se vzápětí bez jediného zavržení otevřela. Pomalu vyrazili úzkou alejí, dokud nedojeli k samotné akademii.

„No to si snad děláš srandu,“ zamumlala Alex.

Budova akademie se od její představy zas tak moc nelišila – byla rozlehlá, nápadná, skoro až gotická. Ovšem studenti? Ti vypadali žalostně.

Všichni na sobě měli upnuté, od pohledu nepříjemné uniformy, navzdory faktu, že byla neděle odpoledne a až do zítřejšího rána neprobíhala žádná výuka. Navíc se zdálo, že se *vůbec ničemu* nevěnovali; jenom se bezcílně poflakovali. Jako by neměli nic lepšího na práci než čekat na někoho, kdo k nim nakráčí a jejich monotónní, nudnou existenci nějak naruší. Při pohledu na ně Alex zapochybovala, že se bude moct držet matčiny rady a „užít si to“.

Když auto zastavilo, všimla si skupinky studentů postávajících poblíž velkolepé fontány ve středověkém stylu. Vůbec se neusmívali. Nikdo z nich se nesmál. Skoro na sebe ani nepromluvíli. Alex napadlo, že by měla větší šanci na spřátelení s kusem skály než s kterýmkoliv ze studentů, co se tu na ni mračili.

Nikdy nesud knihu podle obalu, připomněla si v duchu. První dojem totiž nemusí být vždycky správný, že? Alex se sice dvakrát nezamlouvalo, že na téhle akademii zkysne, byla však rozhodnutá, že si svůj pobyt zkusí co možná nejvíc užít.

Mysl proto musela nechat otevřenou, bez ohledu na nepříjemný první dojem, který u ní noví spolužáci vyvolávali.

„Vezmu vám zavazadla,“ nabídl se šofér, čímž ji vyrušil z myšlenek. „Měla byste zamířit do administrativní budovy a promluvit si s ředitelem.“

Alex si z tašky vzala zápisové formuláře a zbývající zavazadla předala řidiči. Formálně vzato ještě nebyla studentkou, protože ji rodiče před odjezdem řádně nezapsali.

„Kudy se tam jde?“ zeptala se šoféra, který už s jejími věcmi kráčet pryč.

Prstem ukázal na nejbližší budovu a nechal ji tam samotnou, zatímco na ni místní studenti, připomínající zombie, mlčky zírali.

Dobře, tak ať už to máme za sebou, pomyslela si a v duchu si dodala odvahy.

Vůbec se jí nezamlouvalo, jak si ji prohlíželi. Nebyla přece žádné zvíře v zoo. I tak ale udržela hlavu hrdě vztyčenou a vydala se směrem ke správní budově.

Když procházela kolem fontány, ještě jednou si prolistovala formuláře – částečně proto, aby se nemusela dívat na strašidelné chrliče, které to vodní dílo obklopovaly, částečně proto, aby se vyhnula očnímu kontaktu se studenty, a částečně proto, aby se ujistila, že má papíry podepsané všude tam, kde je potřeba.

Byla do papírů natolik zabraná, že téměř přeslechla, jak někdo zašeptal: „Je jako ryba na suchu, neměli bychom jí pomoci?“ a navazující: „Rozhodně. Přece nechceme, aby se udusila.“

Než to její mysl stačila naplno zpracovat, něco do ní narazilo. Alex klopýtla. Rovnováhu se jí podařilo najít právě včas, aby se vyhnula nepříjemnému pádu do zakalené vody.

„Ach, moc se omlouvám!“ pronesla dívka přibližně Alexina věku. „Občas bývám nešikovná.“

„To je v pořádku,“ ujistila ji Alex a narovнала se. „Na to se neumírá.“

„Brianno! Pořád někomu překážíš! Vždyť jsi tu novou málem shodila do fontány. Co by to bylo za přivítání?“ pronesla další dívka, která se postavila vedle nich.

„To je v pořádku, opravdu,“ řekla Alex ještě jednou. Nechtěla působit žádné potíže ještě dřív, než škola vůbec začne. Fakt, že nastupovala uprostřed semestru, byl dost špatný sám o sobě.

„Je to v pořádku?“ zopakovala příchozí dívka s širokým úsměvem. „Slyšelas ji, Brianno? Povídá, že je to v pořádku.“

Alex si nebyla jistá, jak má tu slovní přestřelku chápat. Jejich identické, zářivé úsměvy ji znervózňovaly, takže se rychle omluvila. „Musím se teď zastavit u ředitele, ale jsem si jistá, že se s vámi oběma ještě uvidím.“

„Ach, tak to tě doprovodíme,“ pronesla ta dívka, která nebyla Brianna. „To je to nejmenší. Rozhodně bys nechtěla zabloudit do špatné kanceláře a rozvířit tam –“

Načasované to měla opravdu dokonale. Sotva Alex vykročila kupředu, Brianna zase „nešťastnou náhodou“ zakopla o vlastní nohy. Vší silou narazila do Alex, která se neměla čeho přidržet ani čas najít rovnováhu. Stačila jen bezmocně máchnout rukama a vzápětí spadla přímo do fontány.

Jakmile se ponořila pod hladinu, zaslechla, jak ne-Brianna celá nadšená dořekla poslední část věty.

„– vody.“

Doposud tichý školní dvůr propukl ve smích.

„Vítej na akademii, Zobáku.“

Když si Alex z očí odhrnula mokré vlasy a zvedla se z fontány, na obě dívky se zamračila. Ignorovala neutuchající smích a odpochoďovala směrem ke správní budově, aby se od těch uniformovaných – a zlo-myslných – zombií dostala tak daleko, jak jen to šlo.

Od příjezdu na akademii uběhlo sotva pět minut, a už teď věděla, že se rodiče mylili. Podle toho uvítacího výboru si to tady rozhodně ne-užije, a nezdálo se ani pravděpodobné, že by si tu našla nějaké přátele. Nikdo jí z fontány nepomohl – všichni měli moc práce s tím, aby se jí vysmívali. To jí prozradilo vše, co potřebovala vědět. Bude zkrátka mu-set zatnout zuby a příštích osm měsíců nějak přetřpět, a až se rodiče zase vrátí, sem na akademii už nikdy ani nepáchne.

Plná hořkosti a odhodlání kráčela vpřed. Své zápisové formuláře se pokusila usušit tím, že s nimi mávala jako s vějířem, ale nebylo jí to nic platné, protože byly stejně promáčené jako ona. Útěchou jí mohlo být alespoň to, že se inkoust na nich nerozpil.

Alex vstoupila do budovy, ale hned za dveřmi se zastavila, když v zrcadle na chodbě spatřila svůj odraz. Oblečení se jí lepilo na rozechvělé tělo, z dlouhých tmavých vlasů měla navlhle slepence a její jinak vlíd-né, hnědé oči se v tom návalu emocí zdály výrazně tmavší.

Zavrtěla hlavou a odvrátila od svého zbídačeného zevnějšku zrak. Tolik k vytvoření dobrého prvního dojmu.

Alex došla na recepci. Celou cestu z ní přitom kapala voda.

„Mohu vám nějak pomoci?“ zeptala se žena, která tam seděla za sto-lem, aniž by vůbec zvedla hlavu. Asi to tak bylo nejlepší, protože pod Alex se na čistoskvoucí podlaze formovalo menší jezírko.

„Přišla jsem se zapsat,“ vysvětlila. Člověk nemusel být génius, aby v jejím hlase zaznamenal skleslost.

„Jméno?“ zeptala se žena.

„Alexandra Jenningsová.“

„Posadte se, slečno Jenningsová.“

Alex se došourala k řadě židlí a s čvachtnutím se posadila. Pořád nedokázala uvěřit, co se to venku událo. Napadlo ji, že možná není pozdě na to, aby ještě jednou zkusila zavolat rodičům – a přesvědčila je, aby ji nějak propašovali s sebou –, jenže dobře věděla, že by to bylo k ničemu. Jejich letadlo už pravděpodobně odstartovalo; nejspíš už byli pryč. Zůstala na to sama.

„Pan ředitel vás hned přijme,“ oznámila recepční a ani tentokrát se neobtěžovala zvednout hlavu. „Je to dál po chodbě, třetí dveře vpravo.“

Alex vstala a vydala se jasně nasvícenou chodbou. Recepce se jí brzy ztratila z očí.

Kéž by to jen šlo nějak jinak, pomyslela si sklíčeně a zaklepala na dveře ředitelny. Nepřišla žádná odpověď, a tak to zkusila ještě jednou, hlasitěji. Když ji pořád nikdo nezval dál, pokrčila rameny a vzala za kliku.

V ředitelně panovala tma. Černočerná tma.

„Haló?“ zavolala mezi dveřmi. „Je tady někdo?“

Právě se chtěla otočit a vrátit zpátky na recepci, když vtom v místnosti explodovalo tak jasné světlo, že si Alex musela rukou zakrýt oči. Když mohla ruku zase svěsit, zůstala šokovaně zírat před sebe.

„Co to...?“ zašeptala.

Když jsem spadla do té fontány, musela jsem se uhodit do hlavy, napadlo ji. To bylo jediné možné vysvětlení toho, co před sebou viděla.

Dveře vedly na malou lesní mýtinu. Slunce se na ni snášelo korunami neopadavých stromů a na travnatém povrchu tvořilo kropenaté stíny. Lesní porost se táhl dál, než kam oko dohlédlo, po žádné školní budově nebylo ani památky.

„To musí být nějaký přelud,“ zamumlala si Alex pro sebe. Krátce se ohlédla na sterilní zdi chodby, načež se zase otočila k lesu. Tu

náhlou změnu prostředí si nedokázala vysvětlit, ale na hustém lesním porostu bylo něco, co ji přitahovalo.

Jenom se tam rychle porozhlédnu, pomyslela si. Nikdo se to nedozví. Pak se hned můžu vrátit a sejít se s ředitelem.

Jakmile se Alex rozhodla, rychle prošla dveřmi, aby si to už nestihla rozmyslet. Očekávala, že pod sebou uslyší křupání suchého listí, jenže místo toho ji něco znenadání, fyzikálním zákonům navzdory, vymrštilo do vzduchu. Letěla rychlostí, která jí připadala jako rychlost světla, vítr kolem ní svištěl a pískal jí do uší.

Ve chvíli, kdy už jí bylo skoro na zvracení, to všechno zase ustalo.

Srdce jí bušilo jako o závod. Jak široká, tak dlouhá ležela na zemi a neměla ponětí, jak na ní přistála. Oči měla semknuté, pod sebou však nahmatala pokrývku z napadaného listí. Ve vzduchu cítila lesní vůni borovicových šišek a slyšela také zvuky – praskání větviček, zpěv ptactva a šumění větru mezi stromy.

Váhavě otevřela oči, rozhlédla se kolem sebe a zjistila, že leží uprostřed té lesní mýtiny, kterou předtím viděla skrz dveře. Jenomže po dveřích – a vlastně celé správné budově – tu teď nebylo ani památky.

Dobrá zpráva byla, že se jí během toho letu nějakým záhadným způsobem usušily šaty i vlasy. Ta špatná byla, že neměla vůbec ponětí, kde se ocitla ani jak se má zase dostat zpátky.

Alex si povzdechla a rozhodila rukama, až se listí rozlétlo kolem ní. „Ta nová škola opravdu stojí za *prd*.“

DVA

„To byl vskutku působivý příchod.“

V tu ránu byla Alex na nohou. Musela ale počkat, až se jí přestane točit hlava, než se mohla po tom, komu ten nečekaný hlas patří, rozhlédnout.

„Zdravím,“ pronesl, když ho spatřila, a nepatrně se zašklebil.

Alex musela několikrát zamrkat, než mohla náležitě ocenit výjev, který se jí naskytl. Byl to, bez sebemenších pochyb, ten nejatraktivnější muž, jakého kdy potkala. Působil skoro až nepřirozeně. Odhadovala, že mu mohlo být něco kolem třicítky, měl bronzovou pleť a vlasy v barvě medu. Oblečený byl od hlavy až k patě do černé; tak kvalitní látku Alex ještě nikdy předtím neviděla. Na míru šitou košili s dlouhým rukávem měl u krku rozhalenou a u pasu staženou páskem. Pod ní vyčuhovaly kalhoty z materiálu připomínajícího kůži. Z kontrastu mezi jeho snědou pleť a tmavým oděvem se člověku tajil dech. Víc než cokoliv jiného to však byly jeho zvláštní, zlatě zbarvené oči, co přitahovalo její pozornost a zastíralo jí mysl.

„Odpust, že jsem tě vylekal,“ pronesl formálně a ukázal na sebe. „Jmenuji se Aven.“

„Aven?“ zopakovala hlasem, který zněl přesně tak zmateně, jak se cítila. Vážně – jeho vizáž řeckého boha působila až nadlidsky. Nebyla to její chyba, že se nedokázala soustředit. „To je zajímavé jméno.“

„Ano,“ přitakal zamyšleně. „Asi tomu tak bude.“ Zahleděl se na ni, jako by na něco čekal.

Ach. Jistě.

„Já jsem Alex,“ představila se. „Vlastně Alexandra Jenningsová, ale většina lidí mi říká jen Alex.“

Aven jí nabídl ruku, ona ji váhavě uchopila a očekávala pevný potřes, jenže on se k jejímu překvapení lehce uklonil a na hřbet jí vtiskl něžný polibek.

„Těší mne,“ pronesl s uhrančivým pohledem v očích.

Přesně tak, *uhrančivým*. O něčem takovém předtím četla leda v knížkách, ale na vlastní oči to ještě neviděla. Alex samotnou překvapilo, že se jí nepodlomila kolena. Upřímně doufala, že si Aven nevšimne, jak se červená. Nebo že na ni jdou mdloby.

Pak ruku stáhla a pokusila se svou rozptýlenou mysl zkrotit. Nedokázala si vysvětlit, proč na ni jeho přítomnost má takový vliv, i když to byl krasavec, jaký se jen tak nevidí.

Teprve zjištění, že zřejmě přesně ví, jak na ni působí, umožnilo Alex znovu získat trochu klidu. Ustoupila od něj a zadoufala, že se to s větší vzdáleností zlepší. Nad její obezřetností se zarazil, výraz ve tváři se mu však rychle zase vyjasnil.

„Nevíš náhodou, co se to se mnou před chvílí stalo?“ zeptala se.

Pozvedl jedno ze svých perfektních obočí. „Jak to myslíš?“

„No...“ Alex ukázala na les okolo. „Jenom jsem prošla dveřmi správních budovy a pak jsem tak nějak, no, doletěla sem. Mimo chodem, kde přesně je to ‚tady‘?“

Aven se na ni díval zaujatě, téměř s nedůvěrou. „Prošla jsi jakými si dveřmi a ocitla ses někde úplně jinde?“

Alex si dobře uvědomovala, jak šíleně to zní. Kdyby to nezažila na vlastní kůži, sama by tomu nevěřila. „Vím, že to vypadá bláznivě, jenomže je to pravda.“

Po dlouhé chvíli ticha, během které na ni se zájmem zíral, Aven pronesl: „To je... obzvláště zajímavé. Pověz mi, Alexandro, kde si myslíš, že právě jsme?“

Když její jméno vyslovil tak libozvučně, div se nezachvěla. Odkáslala si a ještě jednou se rozhlédla po lese. „Po pravdě? Nemám zdání. Akademie odsud není vůbec vidět.“

Avenovi se do tváře pomalu vloudil široký úsměv, který jeho už tak krásný zevnějšek ještě umocnil. I když měla Alex co dělat, aby si zachovala alespoň trochu chladnou hlavu, pořád cítila, že na něm něco není tak úplně v pořádku. Ano, šarm a charisma z něj přímo tryskaly, ale působilo to skoro až... nečistě.

Zakroutila hlavou, a aby si trochu utřídila myšlenky, zadívala se raději na listí pod svými nohama. „Ono vlastně ani tak nezáleží na tom, jak se to tady jmenuje. Já se teď ale musím dostat zpátky na akademii a zapsat se ke studiu. Mohl bys mi ukázat cestu?“

Aven neodpověděl. Místo toho kolem ní začal kroužit jako lev kolem kořisti.

Alex si nedokázala pomoci a vybavila si všechny ty strašidelné historky o psychopatech, kteří unášejí mladé ženy do lesů, aby je tam zavraždili. Na tomhle chlápku, Avenovi, rozhodně bylo něco podezřelého.

„Pověz, Alexandro,“ řekl, když své kolečko dokončil a zase k ní stanul čelem, „nepřipadá ti zvláštní, že jsem tu na tebe narazil hned poté, co jsi sem přišla? Ještě ke všemu uprostřed Ezerského lesa?“

Když Alex uslyšela ten neznámý název, zamrkala. „Jakého lesa?“

Aven nepatrně naklonil hlavu. „Ty jsi snad o Ezeře nikdy neslyšela?“ Po jejím rychlém zavrtění hlavou se zeptal: „Tak mi tedy prozrad, Alexandro, odkud víš o Akarnae?“

„Akarnae?“ zopakovala Alex a snažila se napodobit jeho výslovnost. *A-kár-né*. Dost podivné. „O tom jsem nikdy neslyšela, je mi líto.“

„Tak na jakou akademii ses to tedy prve ptala?“

Zamračila se. „Na Mezinárodní výměnnou akademii, pochopitelně.“

„Obávám se, že jediným vzdělávacím zařízením v okolí je Akademie Akarnae,“ prohlásil Aven. „Víš *určitě*, že jsi o ní dosud neslyšela?“

„Naprosto,“ prohlásila Alex. „A víš *ty* určitě, že se jmenuje zrovna takhle? Protože ačkoliv jsem se trochu... proletěla... nemůžu být zas tak daleko od budovy, ze které mě to odneslo. Mezinárodní výměnná akademie tu někde musí být.“

„Ach, Alexandro, nemáš ani ponětí, jakou mám radost z toho, že jsem tu na tebe narazil,“ prohlásil Aven s rozzářenýma očima.

Alex od něj ustoupila o další krok, jak její vnitřní úchylometr začal bít na poplach.

Nakročil k ní, a ona zase o krok ustoupila. On jí však dál kráčel vstříc, jeho zlaté oči celé zářily, až se v jejich pohledu ztrácela.

„Já tě tu našel,“ pronesl, „právě tak, jak mi to bylo předpovězeno. *„Náhodné setkání, ve hvozdech poznání, jejich osudy dohromady sváže...“* Copak to nevidíš, Alexandro?“

Stále se od toho překrásného, ale zjevně vyšinutého muže snažila držet nějaký odstup, jenže to skončilo ve chvíli, kdy zády narazila do kmene stromu a už neměla kam ustoupit.

„Co mám jako chápat?“ zeptala se tišším hlasem, než jaký by ráda použila.

Stanul přímo před ní, natáhl ruku a něžně ji pohladil po tváři. „Máš se stát mojí spásou.“

Když Alex to ztřeštěné tvrzení uslyšela, vytřeštila oči, ale vzápětí je zase přimhouřila. Zatímco uvažovala, jestli se má dát do hysterického smíchu, nebo ho má kopnout kolenem tak, že už nikdy nebude mít děti, muž od ní o krok ustoupil a naklonil hlavu na stranu, jako by v dálce něco zaslechl.

Chvíli před ní takhle stál, načež k ní zase popošel, ještě blíž než předtím, a předklonil se, aby jí mohl do ucha zašeptat: „Dám ti chvíli čas, abys sis tu zvykla a naučila se používat svou moc, ale pak se pro tebe vrátím, Alexandro. Společně budeme vládnout celé Medoře.“

Opět nasadil ten svůj odzbrojující úsměv, ustoupil a ležérně odkráčel pryč, dokud úplně nezmizel v hustém lesním porostu.

Alex si s úlevou oddychla teprve ve chvíli, kdy se jí zcela ztratil z očí. To byl ale pošuk!

„Hej, co tady pohledáváš?“

Když Alex zaslechla nový hlas, otočila se za ním, jenže zakopla o vystouplý kořen stromu, ztratila rovnováhu a svalila se na zem. Zasllechla potlačovaný smích, polohlasně zaúpěla do polštáře z listů pod sebou a zvedla se zpátky na nohy. Přímo před ní stáli dva chlapci, oba přibližně jejího věku. Naneštěstí pro stydlivou Alex byli i tihle dva neobvykle atraktivní.

„Možná tu praktikují nějakou genovou terapii,“ zamumlala si Alex pod vousy.

„Cos to říkala?“ zeptal se ten napravo, kterému vítr načechrával světlé kadeře a kterému z jasně modrých očí sálala nezbednost.

„Ale nic,“ odpověděla Alex. „Co jste zač? A kde jste se tu vzali?“

„Já jsem Jordan Sparker,“ představil se ten světlolvasý, načež ukázal na svého přítele. „A tohle je Bear.“

Bear se na ni zazubil. Jeho výraz byl natolik upřímný a přátelský, že mu úsměv automaticky opětovala. Měl rošťácký výraz, zrovna jako Jordan, ovšem díky rozčuchaným vlasům a hřejivým hnědým očím nepůsobil tolik... bezstarostně.

„A přišli jste sem z...?“ vybědla je.

„Z akademie,“ odvětil Bear. „Odkud jinud?“

Alex se úlevou málem rozpustila. Konečně nějakí studenti, kteří ji z lesa vyvedou. Čert vem, že zatím pořád nemá tušení, kde se tady vůbec vzala.

„Teď jsi na řadě ty,“ řekl Jordan. „Otázky zůstávají stejné.“

„Jsem Alexandra Jenningsová,“ odpověděla. „Dneska jsem měla na akademii nastoupit, ale cosi mě prohodilo jedněmi dveřmi a já skončila tady. Pak se tu objevil jeden chlápek a celé se to zvrhlo. Povídal něco o tom, že jednoho dne spolu budeme vládnout nějaké ‚Medoře‘. To bylo k popukání, co vám budu povídat.“

Oba chlapci se na ni pobaveně zadívali a ona přestala blábolit. „Tak se mi zdá, že spolu budeme dobře vycházet, Alexandro Jenningsová,“ prohlásil Jordan s úsměvem.

„Alex,“ sdělila mu.

Pokrčil rameny. „Jasně. Teď nám ale pověz, co se přihodilo s těmi dveřmi?“

Vše zopakovala tak přesně, jak jen dovedla, a pátrala u obou chlapců po náznaku pochopení. Jestli něco, tak se zdáli čím dál tím nadšenější, ačkoliv ji nenapadalo proč.

„Nechci nic jiného než odevzdat svoje papíry, zjistit, kde budu spát, a hodit celý dnešní den za hlavu,“ zakončila své vyprávění.

Jordan se obrátil k Bearovi a pronesl: „Myslíš na to samé co já?“

„O tom nemůže být pochyb,“ přitakal Bear. „Bude to pro ni šok, ale nejlepší bude, když jí to prostě předvedeme.“

„Ta ,ona‘ stojí přímo tady, pokud jste si nevšimli,“ podotkla Alex.

„Promiň, Alex,“ řekl Bear. „Zkrátka teď díky tobě máme o čem přemýšlet. Pokud se nemýlíme, tak jsi první Freyanka, která Medoru navštívila po několika tisících letech. Jestli ne ještě dýl. Tohle je teda něco.“

„Je to epický,“ prohlásil Jordan.

Alex se na oba střídavě podívala a zeptala se: „Jaká Freyanka?“

Bear se obrátil k Jordanovi, který si odkašlal a vysvětlil: „Freyané říkáme těm, kteří pocházejí z Freyi, původní Země. Medora je náš svět – je to druhá Země. Něco jako paralelní Země, ale odlišná. Jestli jsme správně pochopili, co se ti přihodilo, tak pocházíš z jiného světa.“

Alex na ně chvíli zírala a čekala, až začnou nadšeně pokřikovat „nechala se nachytat!“, jenže jim se ten upřímný výraz ze tváří nevtratil.

„Jasně,“ pronesla s předstíranou upřímností. Teď už *opravdu* neměla náladu na další kanadské žertíky. „Ráda bych řekla, že mě to s vámi bavilo, jenže... no, nebavilo. Bohatě mi stačilo shoení do fontány.“

Už se po mně nemusíte vozit. Takže vám děkuju za přivítání, ale cestu zpátky si najdu sama.“

Alex si náhodně vybrala směr a vydala se přímo mezi stromy. Napůl čekala, že se jí Jordan a Bear pokusí v odchodu zabránit, ale nechali ji jít bez sebemenšího protestu. Slyšela, jak ji následovali a jak si navzájem šeptali, od svého vytyčeného cíle se však odradit nenechala.

Netrvalo to ani pět minut a lesní porost kolem začal řídnout. Chlapci Alex dohnali a všichni tři společně vystoupili zpod korun stromů.

„Ale – Co to – *Jak?*“ Alex nevěřicně zírala, neschopná slova.

Přímo před nimi se rozléhalo překrásné jezero, jehož hladina se třpytila v zapadajícím slunci. Les, ve kterém stáli, končil těsně u vody, stromy i jezero po její pravici pokračovaly, táhly se mnohem dál, než lidské oko dohlédlo. Po její levici les ustupoval travnatému poli, které kopírovalo oblý okraj jezerní plochy. V dáli Alex dokonce viděla několik koní na pastvě, kteří ten malebný výjev ještě umocňovali.

Na malém kopečku dál za poli stál shluk budov, z nichž každá byla úplně jiná než ta předchozí. Některé vypadaly, jako by tam stály už od středověku, zatímco jiné působily dojmem, že je tu postavili teprve včera. Alex zaujaly zejména dvě z nich, a to především vzájemným kontrastem: ta první byl vícepatrový komplex ve tvaru písmene U, který svým designem působil až futuristicky, zatímco druhá stavba, která připomínala věž a stála uprostřed areálu, vypadala, jako by vypadla ze stránek časopisu *Medieval Weekly*.

„Vítej na Akarnae, Alex,“ prohlásil Jordan.

„Co je tohle za místo?“ vysoukala ze sebe. „Kam se poděla Mezinárodní akademie?“

„Měli bychom ti vysvětlit pár věcí, kterým asi nebudeš nevěřit,“ řekl Bear, „ale než se nás rozhodneš ignorovat, musíš si to vyslechnout, chápeš?“

Nepřítomně přikývla, rozptýlená výjevem, který se jí naskytl. Kde se to ocitla?

„Alex, *soustřed' se*,“ upozornil ji Bear důrazně a otočil ji tak, aby k nim stála čelem.

Když viděla vážné výrazy v jejich tvářích, váhavě řekla: „Oukej, poslouchám.“

Dovedli ji k jednomu vyvrácenému stromu, na který ji nechali posadit, načež jí několik dalších minut popisovali zcela nemožné věci. Když skončili, znepokojeně se na ně zadívala, protože nevěděla, jestli se má začít smát, nebo brečet.

„Abych v tom měla jasno,“ řekla. „Podle vás pocházím z jiného světa, který byl původně na chlup stejný jako ten váš – ta ‚Medora‘ –, jenže postupem času se ta místa začala měnit, až se nakonec... rozdělila?“ Oba chlupci přikývli, takže pokračovala: „A lidé z mojí Země – vlastně pardon, z ‚Freyi‘ – o Medoře nemají vůbec zdání a ani neví, jak se sem dostat?“

Když zase přikývli, zeptala se: „Tak jak jsem se tu ocitla já?“

„Nemáme ponětí,“ odvětil Jordan s úsměvem od ucha k uchu. „Ale určitě se dobře pobavíme, zatímco to budeme zjišťovat.“

Alex sjela pohledem na Beara a zeptala se: „Vy dva jste emzáci?“ Když oba chlupci vyprskli smíchy, zamračila se na ně. „Cizí světy? Haló! Ta otázka je celkem na místě, obzvláště vzhledem k tomu, že si připadám jako hlavní postava v nějakém filmu z alternativní reality. A vy jste mi právě teď sami vykládali, že ve vašem světě žijí všelijaká stvoření, nejenom lidé. Nemůžete se mnou mít trochu strpení?“

„Promiň, Alex,“ odvětil Bear, zatímco se dál chichotal. „Jsme zrovna takoví lidé jako ty, na to můžeš vzít jed.“

Alex to vstřebávala, zatímco v hlavě jí šrotovalo o sto šest. „Jestli jsem se ocitla v jiném světě, jak je možné, že si navzájem rozumíme? Jak můžete mluvit anglicky, když tu žádnou Anglii nemáte?“

I sama Alex musela připustit, že začíná znít trochu hystericky, jenže ta otázka byla na místě, stejně jako spousta dalších, které se jí teď proháněly hlavou. Ale možná se přece jenom měla zeptat na něco

naléhavějšího. Například jak se dostane domů, jestli se teď opravdu nachází v nějakém úplně jiném světě? Obzvlášť s ohledem na to, že ani nevěděla proč – nebo *jak* – se sem dostala. Co se jejich rodičů týče... Inu, nakonec bude možná dobře, že se s nimi nedá spojit, protože kdyby se dozvěděli, že se jejich dcera pohřešuje, zbláznili by se. Alex se při pouhé představě toho, jak zareagují, zachvěla – nebo se možná zachvěla proto, že začínala chápat, jak závažná její situace je.

„Anglicky, Anglie... netuším, o čem to mluvíš,“ řekl Jordan. „My mluvíme medorsky, běžnou řečí, ale jelikož ty těm slovům bez problémů rozumíš, tak se dá předpokládat, že se jazyky napříč světy vyvíjely podobným směrem. Budme zkrátka vděční, že celý tenhle rozhovor nemusíme vést pantomimou, a zatím to dál neřešme.“

Alex došlo, že se lepšího vysvětlení nejspíš nedočká, a rozhodla se to nechat být. „Povězte mi o té vaší škole,“ změnila téma, zatímco přemítala nad vším, co jí ve svém proslovu na uvítanou do jejich světa prozradili. „Zmínili jste něco ve smyslu, že je Akarnae škola pro nadané. Co to znamená?“

Bear jí pokynul, aby se podívala na Jordana, a tak se k světlovlasému chlapci otočila čelem. Ten se na ni ušklíbl... a pak jako by se vypařil.

S vyvalenými ústy zírala na prázdný prostor před sebou. „Jak –?“

„To je moje nadání,“ pronesl Jordan, zase se objevil a hlasitě se zasmál nechápavému výrazu v její tváři.

„Tvoje nadání?“

„Transcendence,“ vysvětlil. „Dokážu se povznést – zmizím lidem z očí, a když jsem neviditelný, můžu taky procházet skrze hmotné předměty.“

„To je...,“ Alex nenacházela slova, takže se nakonec spokojila s: „fakt cool.“

Jordan se uchechtl a položil jí ruku na rameno. „To je v pořádku. Tady si na to zvykneš. Na Akarnae má každý nějaké nadání. To Bearovo taky přijde vhod, obzvlášť když se nám nechce být po škole.“

„Co dovedeš ty, Beare?“ zeptala se Alex, i když v duchu z toho všeho byla celá na větvi.

„Já jsem mistr šarmu,“ prohlásil a zamrkal.

Cítila, jak se jí mimoděk zkrivily rty. „Vsadím se, že tohle říkáš na setkání všem holkám.“

Jejímu vtípu se zasmál, načež vysvětlil: „Silou slova dokážu lidi přimět, aby něco udělali. Můj šarm je doslova vyburcuje k činům.“

„To zní trochu nebezpečně,“ řekla Alex. Pokud bylo to, co tvrdil, pravda, pak oplýval darem, který mohl ve špatných rukou napáchat spoustu škod.

„Možná to tak působí, ale skutečnost je jiná,“ namítl Bear. „Můj šarm funguje spíš jako sugesce, kterou člověk buďto uposlechne, nebo ji zavrhne, podle toho, jak moc se mu ta představa zamlouvá, nebo nezamlouvá.“

Alex se nad tím zamyslela a zeptala se: „Mohl bys mi to předvést?“

Bear vrhl kradmý pohled na Jordana, načež se obrátil zpátky k ní a pronesl: „Musíš být hladová, Alex. Hádám, že už jsi celé hodiny nejedla, nemám pravdu?“

Jeho hlas zněl pořád stejně, v jeho tónu se teď však neslo něco téměř hypnotického. Alex souhlasně přikývla dřív, než si vůbec stačila uvědomit, co dělá.

„Nejspíš máš takový hlad, že bys snědla cokoliv, jen abys pocítila trochu úlevy.“

Alex palčivě zakručelo v břiše. Hlady přímo *umírala*. Co jedla jako poslední? Toust ke snídani? Ani si nepamatovala, jak chutnal; připadalo jí, jako by to bylo tak dávno.

„To by mě zajímalo, jestli se tu najde něco, co bychom ti mohli dát k snědku?“ pokračoval Bear tím samým podmanivým tónem.

„Prosím,“ řekla Alex ztrápeným hlasem. „Snědla bych *cokoliv*.“

„Tady máš, to ti pomůže.“ Bear nabral hrst hlíny a nabídl jí ji. „Je to skoro jako čokoláda. Má lahodnou chuť a udělá ti moc dobře.“

Alex natáhla ruku a Bear jí hlínu přesypal do dlaně. Jedna část jejího já si tu rádoby čokoládovou dobrotu toužila vložit přímo do úst, ale nějaká jiná část hluboko v jejím podvědomí začínala bít na poplach. Ruku zastavila na půl cesty k ústům, jak spolu v její mysli tyhle dva podněty zápasily.

Vždyť je to hlína, pomyslela si Alex. *Co mě to napadlo jíst hlínu? Fuj!*

Odhodila hlínu na zem, načež po Bearovi vrhla nevraživý pohled. „Cos to se mnou provedl?“

Bear a Jordan vyprskli smíchy.

„Kdyby ses teď viděla!“ vydechl Jordan mezi řehotem.

Založila si ruce v bok a oči ještě víc přimhouřila.

„Ale no tak, Alex,“ řekl Jordan, když se konečně trochu uklidnil.

„Musíš připustit, že to byla sranda!“

Netrpělivě poklepala chodidlem a ještě jednou se Beara zeptala:

„Co jsi to provedl?“

„Chtělaš, abych tě svým šarmem okouzlit, tak jsem ti vyhověl,“ vysvětlil. „Chtěl jsem ti ukázat, jaký je to pocit, když na tebe moje síla působí, ale taky to, že když zajdu moc daleko, tvá mysl tě vrátí zase zpátky do normálu.“

„Takže jsi mi vsugeroval, že umírám hlady, i když to tak ve skutečnosti nebylo?“

Přikývl a navázal na ni: „Ale když jsem se tě pokusil přimět sníst hlínu, byla ta představa natolik odlišná od toho, co považuješ za normální, že tě to z mého vlivu vymanilo.“

Nevěřicně zakroutila hlavou. „To je... No, to se slovy nedá vyjádřit.“

„Jenom jsem chtěl, abys pochopila, že ten dar je sice dost cool, ale zároveň není nebezpečný, protože v určitou chvíli si vždycky uvědomíš, že s tebou někdo manipuluje. Takže nemusíš mít obavy, že by se ze mě stal nějaký tyran s choutkami na ovládnutí světa, chápeš?“

„Tak zrovna tenhle scénář mě vůbec nenapadl,“ odvětila mu suše.

„Mně to zní docela dobře,“ zavtipkoval Jordan.

„Potom je štěstí, že to nadání mám já,“ pronesl Bear s úsměvem.

Alex jejich vzájemné přátelské popichování bavilo, zároveň ji však rozptylovaly úvahy o událostech poslední půlhodiny. Teprve se začínala smířovat s tím, že se skutečně, navzdory veškeré logice, ocitla v jiném světě.

„Vypadáš, jako bys měla každou chvíli omdlít, Alex,“ řekl Jordan a něžně jí přiložil ruku na loket, aby se o něj mohla opřít.

„Zkus si vypadat jako ze žurnálu, když se ti svět před očima převrátí vzhůru nohama – *doslova*,“ odvětila Alex a promnula si spánky. „Co teď budu dělat? Jak se dostanu domů?“

„Tak s tím si nelámej hlavu,“ ujistil ji Jordan. „Marselle tě zpátky dostane raz dva.“

„Co je ten Marselle zač?“ zeptala se Alex.

„To je náš ředitel,“ odpověděl Bear. „Jestli tě někdo dokáže vrátit zpátky na Freyu, tak je to profesor Marselle. Ten svede úplně všechno.“

„To zní jako úplněj Einstein,“ zamumlala si Alex tiše, aby to ani jeden z nich neslyšel. Nahlas pak řekla: „Dobrá tedy, tak za tím vaším ředitelem zajdeme.“

TŘI

Když ji Jordan s Bearem vedli z lesa ven, podél břehu jezera a přes travou porostlá pole, nebyla si Alex jistá, kam se má dívat dřív. Jakmile se ohlédla přes rameno, nedokázala si pomoci a musela se zastavit, aby si ten výjev jako z pohlednice náležitě vychutnala. Jezero a les byly samy o sobě nádherné, ovšem ani ony se nemohly měřit s mohutnou, zasněženou horou, která se tyčila relativně nedaleko. Výhled byl dechberoucí, podpořený barvami zapadajícího slunce. Alex se z krajiny vůbec nechtělo spouštět oči, alespoň dokud klidnou atmosféru nenarušil hlasitý výkřik.

„SPARKERE!“

Alex se za tím hlasem otočila. To, co viděla, ji přimělo nervózně polknout a o krok ustoupit.

Ten muž byl dost možná nejděsivější člověk, jakého kdy potkala, a krácel směrem k nim. Byl vysoký, statný a vlasy měl nakrátko zastřižené, což ještě umocňovalo jeho vojenský vzhled. Její pozornost však upoutalo především jeho oblečení, jelikož měl na sobě něco, co připomínalo koženou zbroj a... to u pasu byl skutečný meč?

Alex se muži zadívala do tváře a zjistila, že ačkoliv působil děsivě už kvůli svému oblečení a statné postavě, byl to zejména jeho obličej, co v ní vyvolávalo hrůzu. Vypadal, že je vzteky bez sebe, ledově modré oči pod přimhouřeným obočím se hněvem jen leskly. Dokonce i rty měl zkřivené rozhořčením.

Když byl ten zamračený muž jen pár kroků od nich, Jordan se usmál a pronesl: „Jak se daří, Kartere?“

Alex napadlo, jestli Jordan netrpí nějakými sebevražednými sklony, protože na Kartera měla jeho slova podobný efekt jako červený hadr na býka.

„Dnes ráno po snídani ses u mě měl hlásit, aby sis odpykal svůj trest,“ prohlásil Karter. „Jelikož se ti to očividně vykouřilo z hlavy, vynahradíš mi svůj špatný úsudek příští víkend – celý víkend – ve společnosti Finna.“

Ta dvě poslední slova nějak způsobila, že Jordan celý zbledl. Kartera ta reakce zřejmě potěšila.

„To tě naučí, plýtvat mým časem,“ řekl.

„Ale no tak, Kartere,“ naléhal Jordan. „Po škole jsem přece jenom kvůli tomu, že jsem nebyl u toho Marsellova proslovu. Ale já už jsem ho přece celej slyšel.“

„Účast byla povinná, Sparkere.“ Karter se zamračil a zavrtěl hlavou. „Na tu svou aroganci jednou doplatíš, jestli si nebudeš dávat pozor.“

Jordan po Alexině boku jako by splaskl. Navzdory jeho sebejistému vystupování vnímala, že ke Karterovi cítí upřímný respekt.

„Jo, já vím.“ Jordan při těch slovech sklopil zrak. „Omlouvám se, Kartere. Víckrát už to neudělám.“

„Ale uděláš,“ odfrkl si pohrdavě Karter. „Jen se příště zkrátka ne-nech chytit. Rozumíš?“

Když Jordan hlavu zase zvedl, zdálo se, že má co dělat, aby se ne-
usmál od ucha k uchu. „Žádný problém, pane.“

Karter krátce přikývl. „Dobře.“

Zdálo se, že přítomnost Beara a Alex poprvé zaznamenal teprve ve chvíli, kdy už se otáčel k odchodu.

„A ty jsi kdo?“ zeptal se.

„No...“

Jeho nevraživý pohled z ní sklouzl nejprve na Beara a pak zase zpátky na Jordana. „Víte přece, že se návštěvy musí hlásit. Co má tohle znamenat?“

„V klidu, Kartere,“ řekl Bear. „Tohle není žádná obyčejná návštěva.“

„Je tu nová,“ dodal Jordan. Pak ztišil hlas, takže jeho následující věta zněla až přehnaně dramaticky. „A pochází z *Freyi*.“

Karter na zlomek vteřiny vyvalil oči. „Nenech se vysmát, Sparkere.“

„Já stojím přímo tady, víte,“ vložila se do věci Alex, která už měla po krk toho, že se o ní bavili, jako by byla neviditelná. „Můžu za sebe mluvit sama.“

„Tak jak se potom jmenuješ, holka?“ zeptal se Karter a Alex okamžitě zalitovala, že pusu vůbec otevřela.

„Alexandra Jenningsová,“ řekla, načež spěšně dodala: „Pane.“

„Pojď za mnou, Jenningsová,“ přikázal jí. „Zjistíme, odkud doopravdy pocházíš a co tady pohledáváš.“

Ani nepočkal, až mu na to něco řekne, otočil se k ní zády a odpochodoval zpátky směrem ke komplexu budov.

Jordan se na ni usmál, aby ji uklidnil. „Půjdeme?“

„Mně se po pravdě ani moc nechce,“ zamumlala Alex.

Jordan a Bear se uchechtli, když ji slyšeli, a ona se na rychle ještě usmála, než se všichni tři museli dát do běhu, aby toho podivína v kůži dohnali.

Zatímco trojice následovala Kartera přes školní pozemky, neřekla Alex ani slovo. Kolem sebe viděla studenty, kteří se spolu procházeli, hráli hry, povídali si a smáli se – hned jí bylo jasné, že právě *takhle* by to na škole mělo vypadat. Tady nebylo po upjatých uniformách nebo ztrápených výrazech ani památky.

Karter je dovedl přímo k té vysoké stavbě, která připomínala věž, a pokynul jim, aby vešli. Když procházeli gotickým portálem, všimla

si Alex bronzové plakety přibité na kamenné zdi s nápisem: „Akademie Akarnae“. Dole byla o něco menším písmem slova: „*Kailas en frey-dell. Vayla en karsis. Leali en nexar.*“

„Síla ve slabosti. Vítězství v porážce. Život ve smrti,“ přeložil Bear dřív, než se stačila zeptat. „To je takové naše školní motto.“

„Rozumím.“ Nerozuměla. Co přesně je tohle za školu?

Portál ústil do prázdné místnosti. Na jednom jejím konci se nacházelo točité schodiště vedoucí nahoru, zatímco na protější straně viděla podobné schodiště vedoucí zase dolů, do podzemí. Karter jim pokynul, aby ho následovali ke schodišti vedoucímu vzhůru, a oni po něm rychle začali stoupat.

Patra zdolávali jedno po druhém, dokud nedorazili až na osmé podlaží, kde vešli do malé předsíně. Tam Karter trojici poručil, aby zůstala na místě, zatímco on sám přešel na protější stranu místnosti a zaklepal na zavřené dveře.

Jakmile zmizel v místnosti za nimi, Alex vyhrkla: „Prozradte mi – o co tady jde? Kde to teď jsme? A naprosto vážně, to jste tady ještě neslyšeli o výtahu?“

„Bylo to jenom osm pater,“ prohlásil Jordan, čímž si od Alex vysloužil nevěřící pohled.

„Slovo ‚jenom‘ nemá co dělat ve stejné větě jako ‚osm pater‘, Jordane. To už je prakticky malá hora.“

Jordan jen pobaveně zavrtěl hlavou a pak zodpověděl její předchozí otázku. „Tohle je Jarvisova kancelář, ale nejsem si jistý, proč tu jsme. Čekal jsem, že nás Karter zavede za Marsellem.“

Než mohl říct víc, dveře se otevřely a vyšel z nich muž ve středním věku s pečlivě učenými vlasy a brýlemi s obdélníkovými obroučkami. Ve tváři měl vřelý výraz a upřímný úsměv, když prohlásil: „Očekávali jsme vás, Alex.“

Alex se na něj nejspíše zadívala, zaskočená jeho komentářem i oslovením.

„Jsem administrátor Jarvis,“ pokračoval. „Pojďte laskavě za mnou, ať vyřešíme vaše papíry.“ Rukou pokynul ke své kanceláři, ona ale zůstala zmateně stát.

„Promiňte, moje papíry?“

„Ohledně vašeho přijetí,“ upřesnil.

„Ohledně mého... přijetí?“

„Bylo mi řečeno, že zápisový list budete mít s sebou,“ řekl Jarvis a upřel pohled na její ruku. Alex v prstech sevřela zmuchlaná lejstra, která jí nějakým zázrakem zůstala v ruce navzdory všemu, co se událo mezi těmi dveřmi do ředitelny a přistáním v lese.

„Myslím, že tady došlo k nějaké chybě, administrátore Jarvisi. Měla jsem nastoupit na Mezinárodní výměnnou akademii.“

Jarvis se na ni mile usmál. „A přesto jste teď na Akarnae. Ředitel Marselle se zmiňoval, že dnes možná dorazíte, a říkal, že nejspíš budete zmatená. Doufal, že se s vámi ještě uvidí, než odejde, jenže bohužel jste se zrovna minuli.“ Jarvis jí znovu pokynul, aby za ním vešla do kanceláře. „Prosím, vstupte a posaďte se.“

Jakmile si Alex uvědomila, že se žádných odpovědí nedočká, dokud do místnosti nevstoupí, vyrazila za ním. Po několika krocích se ale zastavila, aby se ohlédla na Jordana a Beara.

Když Jarvis viděl, že je na pochybách, prohlásil: „Vaši společníci se k nám mohou klidně přidat, vyhovovalo by vám to?“

Alex přikývla a Jordan s Bearem popošli k ní. Společně vstoupili do místnosti a usadili se před mohutným mahagonovým stolem. Jarvis se posadil naproti nim, zatímco Karter se na ně tři zamračil, načež bez dalšího slova odešel.

„Možná bychom měli začít tím, že zodpovíme vaše dotazy,“ navrhl Jarvis, když viděl, jak se Alex nervózně ošívá. „Zdáte se mi poněkud... zaskočená.“

„Zaskočená je v tomhle případě velký eufemismus,“ odpověděla Alex. „Zrovna mi řekli, že pocházím z jiného světa. A to se běžně nestává, víte?“

Jordan po jejím boku se uchechtl. Alespoň někoho to pobavilo.

„Aha, dobrá,“ pronesl Jarvis spokojeně. „Tím jsme si ušetřili dlouhé vysvětlování.“

„Myslím, že dneska už bych ani žádné další vysvětlování nezvládla,“ opáčila Alex, kterou náhle přepadla únava. „Teď už bych ráda šla domů, pokud by vám to nevadilo.“

Byla tu totiž možnost, že by mohla při čekání na navazující let stihnout ještě jeden rychlý telefonát s rodiči, a nechtěla, aby po přistání přišli na to, že se pohřešuje. Potřebovala se dostat zpátky – jakože hned –, i kdyby se pak zase musela vypořádávat s těmi zombie studenty na Mezinárodní výměnné akademii. Byli to sice surovci, jenže alespoň nepocházeli z úplně jiného světa.

Jarvis si poposedl v křesle, jako by mu její žádost byla nepříjemná. „To naneštěstí nebude tak jednoduché, jak to zní.“

Alex ztuhla. „Jak to myslíte? Já se *musím* dostat domů. Hned teď, než si někdo uvědomí, že jsem pryč.“

Naléhavý tón jejího hlasu rozhodně nebylo možné přeslechnout. Jarvis se zatvářil soucitně.

„Obávám se, že to v tuto chvíli není možné,“ oznámil jí. „Ředitel Marselle je jediný, kdo by vám mohl s návratem do vašeho světa pomoci.“

Alex cítila, jak se jí zrychlil tep. „Aha, tak pojďme za ním.“

„Obávám se, že ho teď dlouhé měsíce neuvídíme,“ řekl Jarvis. „Vydal se na badatelskou výpravu – dělá to tak každých pět let.“

Měsíce? On řekl *měsíce*?

„Ale – ale –“ Alex ani pořádně nevěděla, jak zareagovat. „Co mám do té doby dělat?“

„Setrváte zde a zapojíte se do výuky coby naše studentka,“ prohlásil Jarvis, jako by se to rozumělo samo sebou.

Alex cítila, že u ní začíná propukat záchvat paniky. „Já tady nemůžu zůstat! Musím se vrátit ke svému životu – do svého světa! Moji

rodiče... moje nová škola...“ Musela připustit, že kdyby se vyhnula Mezinárodní výměnné akademii, srdce by jí to zrovna netrhlo, ovšem všechno to ostatní už rozhodně představovalo důvody k obavám. „Nemůžu se tu jen tak zapsat ke studiu a chodit do hodin, jako by se nechumelilo. Ne celé *měsíce*. Nemůžu tu zůstat ani jeden den!“

Když se na ni soucitně zadíval, rychle přišla s dalším argumentem.

„Akarnae je škola pro nadané, že? Jenomže já žádné nadání nemám. Nemůžu tady zůstat – *nepatřím sem!*“ tvrdila horečně. „Nemůžete tomu vašemu Marsellovi poslat zprávu a poprosit ho, aby se vrátil dřív?“ *Třeba hned zítra*, dodala si pro sebe v duchu.

„Je mi to líto, Alex,“ řekl Jarvis, a znělo to opravdu upřímně. „Pokud vám to bude alespoň trochu útěchou, ředitel trval na tom, že nějaké nadání *máte*, a to že se časem projeví. Ujistil mě, že tady na Akarnae zapadnete.“

„To je od něj milé,“ zamumlala si Alex pro sebe. Nebyla dvakrát nadšená z toho, že za ni nějaký cizí chlap učinil takové rozhodnutí, ale zároveň nedokázala potlačit vlastní zvědavost. Měla nadání? Co mělo znamenat zase tohle? Bude se moct zneviditelnovat jako Jordan? Možná bude moct létat nebo posouvat věci silou myšlenky; to by bylo opravdu cool.

Když si Alex uvědomila, že by pobyt na Akarnae mohl mít i svoje výhody – přinejmenším tu, že by se tím vyhnula té příšerné Mezinárodní akademii –, napadlo ji, že by možná nebylo zase tak špatné, kdyby se tu na čas zdržela. Navíc teď očividně nemohla dělat nic jiného.

„Dobrá, hádám, že tu můžu zůstat, dokud se nevrátí,“ souhlasila váhavě, přičemž v duchu doufala, že se rodiče budou držet původního plánu a nebudou jí ještě volat. Vzhledem k tomu koktejlu alkoholu a diazepamu, který si matka dopřála, Alex usoudila, že to snad bude v suchu. Otec bude mít plné ruce práce, aby matku udržel vzhůru a zároveň ji nenechal něco vyvést, takže se nezdálo pravděpodobné, že by někoho z nich vůbec napadlo, aby jí po přistání zavolal. Alex byla už

podruhé vděčná za to, že se s ní několik měsíců nebudou mít jak spojit. S trochou štěstí se vrátí zpátky do svého světa dřív, než si kdokoliv stačí všimnout, že zmizela.

„Excelentní,“ prohlásil Jarvis, kterého její rozhodnutí upřímně potěšilo.

„Určitě si to tady zamiluješ,“ slíbil Jordan s rozzářenýma očima. „Jen počkej, uvidíš sama.“

Bear souhlasně přikyvoval a jejich nadšení bylo natolik nakažlivé, že se Alex nedokázala udržet a poněkud váhavě se na ně usmála. Alespoň už si na tomhle podivném místě našla dva kamarády – to bylo víc, než kolik jich kdy měla ve vlastním světě.

„Když máme tuhle otázku vyřešenou, dala byste mi svoje zápisové listy?“ zeptal se Jarvis.

„Ty nejsou na tuhle školu, víte?“ upozornila Alex, když mu je podávala.

„Budu potřebovat jenom pár základních údajů, abych vám mohl založit osobní složku,“ řekl a formuláře si prolistoval, načež papíry uložil do vrchního šuplíku svého pracovního stolu. Následně šuplík zavřel, jen aby ho o vteřinu později zase otevřel a vytáhl z něj úplně jinou složku. Když si Alex přečetla nápis na obalu, vyvalila oči: *Alexandra Rose Jenningsová*.

Jarvis z její nově vytvořené složky vytáhl jeden dokument a podal jí ho.

„Jak jste –?“ Zavrtěla hlavou, protože si uvědomila, že bude asi nejlepší, když se na tu zdánlivě čarovnou složku nebude vypyávat. Ocitla se v jiném světě – tady bylo možné úplně všechno.

„Jenom to podepište a budete oficiálně zapsaná,“ pobídl ji Jarvis.

Přelétla papír očima a přečetla si podmínky pro přijetí. Všechno působilo celkem normálně, dokud se nedostala ke čtyřem slovům uvedeným dole: *Alexandra Jenningsová: potenciál neotestován*.

Co mělo znamenat zase tohle?

„Výtečně,“ prohlásil Jarvis, když dokument podepsala a vrátila mu ho nazpátek. „Teď už zbývá jenom zjistit, na jaké hodiny vás máme zapsat. Podle mě bude nejlepší, když vás nejdřív otestuji a vysvětlím vám to na vašich výsledcích.“

„Otestovat mě?“ zopakovala Alex. „Na co mě chcete testovat?“

„Na váš potenciál, pochopitelně.“

„A to znamená...?“

„Než vám to vysvětlím, měl bych vám toho o akademii prozradit trochu víc,“ navrhl Jarvis. „Studium u nás formálně trvá pět let, přičemž studenti, kteří se rozhodnou stát učedníky, se pak ve zvolených předmětech vzdělávají ještě další dva roky. Vzhledem k náročné povaze výuky nastupují do prvního ročníku studenti ve věku čtrnácti let, takže pak odpromují, když jim je osmnáct – nebo dvacet, v případě učedníků.“

„Oooou-kej,“ protáhla Alex. Nic z toho se jí vlastně ani netýkalo, jelikož ona odsud poputuje hned, jakmile se vrátí ředitel školy. „To pořád nevysvětluje, co se myslí tím potenciálem.“

„Dostaneme se k tomu,“ slíbil Jarvis. „Předměty se u nás dělí do dvou kategorií: těch založených na věku a těch založených na potenciálu. Každá kategorie sestává z pěti předmětů. Na bazální dovednosti, lékařské vědy, poznávání druhů, dějepis, vědy společenské a kulturní se studenti rozřazují podle věku; na druhou stranu výuka soubojů, lukostřelby, tělocviku, chemie a jezdeckých dovedností se stupňuje na základě potenciálu.“

Souboje? Poznávání druhů? Alex napadlo, jestli se nepřeslechla.

„Nedávno jste oslavila šestnácté narozeniny, nemýlím se?“ zeptal se Jarvis a rychle nahlédl do její složky.

„To jo, v červenci,“ odpověděla, i když si nebyla jistá, jestli mu to k něčemu bude. Mají na Medoře stejný kalendářní rok jako na Zemi – vlastně na Freye?

„Takže to bude vycházet,“ okomentoval Jarvis. „V předmětech založených na věku vám sice budou chybět nějaké znalosti, ale i tak

budete muset nastoupit do třetího ročníku. V tom samém studují také Jordan a Bear, takže jsem si jistý, že vám pomůžou látku dohnat.“

„Do toho, týme!“ zajásal Jordan a pozvedl ruku, aby si s ostatními plácl.

Alex se nad tím jeho klukovským projevem uchechtla, načež se Jarvis zeptala: „A jak se tu testuje potenciál?“

Jarvis jí nabídl lízátko, na které se nedůvěřivě zadívala.

„Berte,“ vybídl ji. „Tohle je právě ten test potenciálu.“

„Tak to nedává vůbec žádný smysl,“ řekla, ale sladkost si od něj vzala, rozbalila ji a vložila si ji do úst. Přejela po lízátku jazykem, zaskočená jeho pestrými chutěmi. Jablko, třešeň, hrozny, ananas, pomeranč. S každým přejetím jazyka jí ústa zaplavila chuť jiného ovoce.

„Takže,“ ujal se Jarvis zase slova, „předměty založené na potenciálu se dělí na pět stupňů obtížnosti – alfa, beta, gama, delta a epsilon. Vaše úroveň se stanoví na základě potenciálu pro jednotlivé předměty. Ty bývají obvykle náročnější na fyzickou kondici.“

„Třeba souboje?“ zeptala se Alex s lízátkem v ústech. „Je to vůbec legální?“

„Akarnae podléhá specifickým právním normám,“ odpověděl Jarvis vágně. „Naši vyučující dostávají volnou ruku. Dělají všechno, co je potřeba, aby u našich studentů rozvíjeli jejich silné stránky.“

No... tak to vůbec neznělo hrozivě.

„Mohu vás ujistit, že souboje jsou pro mnohé naše studenty nejoblíbenějším předmětem,“ prohlásil Jarvis. „Je to předmět náročný, ovšem o nic méně poučný. Vyučuje ho Karter.“

Proč ji to ani nepřekvapovalo? Statný chlap. Kožený úbor. Meč. Vlastně se to rozumělo samo sebou.

Zatímco čekala, než Jarvis naváže na svůj výklad o místních školních předmětech, poválela v ústech ubývající sladkost, jenže jeho pozornost se upřela někam jinam.

„Kam já jsem to jenom dal?“ mumlal si pro sebe, zatímco se přehraboval v papírech na stole.

Zatímco ho Alex pozorovala, podvědomě se zakousla do zbytku lízátká a cumlala ho tak dlouho, dokud z něj nezbyla jenom tyčka.

„Aha!“ zvolal Jarvis a vytáhl malý, znovuuzavíratelný sáček. Kývl směrem k tyčce, která jí čouhala z úst. „Už jste skončila?“

Když přikývla, pokynul jí, aby tyčku vložila do sáčku. Alex to udělala, načež Jarvis sáček uzavřel a položil ho na svůj pracovní stůl, kde k jejímu úžasu zmizel a na jeho místě se objevil nový list papíru.

„Jak –?“

„Jiný svět, jiná pravidla,“ prohlásil Jordan a při pohledu na zaražený výraz v její tváři se rozesmál.

Jistě. Tohle si bude v příštích dnech muset často opakovat.

„No, tak tohle jsem rozhodně nečekal,“ zamumlal si Jarvis pro sebe, zatímco si popsany papír četl.

„Co se stalo?“ zeptala se.

„Některé vaše výsledky jsou... nečekané.“ Podal jí papír a Jordan s Bearem se naklonili, aby si ho mohli přečíst spolu s ní.

Test potenciálu: Alexandra Rose Jenningsová

Souboje ~ Epsilon

Jezdecké dovednosti ~ Epsilon

Tělesná výchova ~ Delta

Lukostřelba ~ Gama

Chemie ~ Gama

Když si Alex celou stránku přečetla, zvedla hlavu a zjistila, že na ni její přátelé zírají s šokovaným výrazem ve tváři.

„Co je?“ zeptala se.

Jordan vypadal, že každou vteřinou vyprskne smíchy. „Tak tenhle školní rok bude *nářez*.“

Když se Bear ušklíbl a na znamení souhlasu přikývl, trochu se na ně zamračila. Co to s nimi zase je? Otočila se čelem zpátky k Jarvisovi a zjistila, že na výrazu jeho tváře se pořád nic nezměnilo. „Proč působíte tak... zaraženě?“

„Jenom mě zaskočily ty vaše výsledky,“ zopakoval. „Obzvlášť co se soubojů týče.“

„Proč?“ zeptala se Alex. „Epsilon je přece nejnižší stupeň, ne?“

Všichni tři se na ni zadívali, každý trochu jiným, ale soucitným pohledem.

„Epsilon je u nás ta nejpokročilejší klasifikace, Alex,“ opravil ji Jarvis. „Je to ta nejvyšší úroveň výcviku, kterou nabízíme. Na začátku každého roku sice všechny studenty testujeme, ale jen málokterý z nich kdy dosáhne úrovně epsilon alespoň v jednom předmětu. Hodiny úrovně epsilon navštěvují zpravidla učedníci, kteří se tu rozhodli zůstat kvůli specializovanému výcviku, nebo studenti, kteří mají potenciál, aby se učedníky po dokončení pátého ročníku stali.“

Alex cítila, jak jí z obličeje vyprchala všechna barva. To přece nemohla být pravda.

„Pokud je mi známo,“ navázal zase Jarvis, „máme aktuálně jenom pět dalších studentů, kteří v soubojích dosahují úrovně epsilon, a všichni jsou oproti tobě alespoň o rok starší. Co se jezdeckých dovedností týče, tam máme jenom šest dalších studentů na úrovni epsilon. Jedna dívka je stejně stará jako ty.“

Alex se nad jeho slovy chvíli zamyslela, než nakonec řekla: „Třeba se to vaše lízátko spletlo?“

Jarvis zavrtěl hlavou. „Naše testy se nemýlí.“

„Ale vy to můžete změnit, ne? Zapsat mě na nižší úroveň?“ Když viděla jeho provinilý výraz, vyhrkla: „Já nevím vůbec nic o tom, jak se s někým prát!“

„Chápu, že vás to znepokojuje,“ pronesl Jarvis konejšivě, „ale pokud vás test přiřadil na tuto úroveň, pak to musí být pravda. Náš test

neposuzuje, jak zdatná jste v daném předmětu právě teď, ale určuje, jakých výsledků můžete dosáhnout, když budete náležitě trénovat. A vám test vyšel tak, že v těchto předmětech máte potenciál pozoruhodně vysoký.“

Alex se na list papíru zamračila. „Mám to ale kliku.“

„Ale hele, minimálně tělák budeš mít se mnou a s Bearem,“ prohlásil Jordan, když si její výsledky ještě jednou prošel. „A se mnou pak budeš mít taky chemii. Těš se. Můžeme spolu něco vyhodit do luftu.“

„Jupí,“ odpověděla suše.

Nezbedně ji pošťouchl a ona se navzdory svému rozpoložení musela usmát.

„Je už hodně pozdě. Myslím, že za dnešní večer toho bylo dost,“ prohlásil Jarvis a rukou zakryl zívnutí. „Pokud tedy nemáte ještě nějaké otázky?“

„Celé desítky, ale teď nedokážu žádnou z nich zformulovat,“ připustila Alex.

Jarvis se na ni chápavě podíval. „Dveře mojí kanceláře budou vždy otevřené, kdybyste si potřebovala promluvit. Můžete se spolehnout, že vám poskytneme všechno, co budete ke studiu potřebovat. Na koleji už na vás čeká přichystaný pokoj a výuka vám začne hned zítra ráno.“

Podal jí další list papíru, na kterém měla rozepsaný rozvrh hodin.

„Jestli se vyskytnou jakékoliv potíže, víte, kde mě najít,“ pronesl Jarvis, načež se obrátil na Jordana a Beara. „Mohli byste Alex ukázat, kde tu máme koleje, když tam teď stejně budete mít cestu? Je ubytovaná ve třetím patře, pokoj číslo sedm.“

Jordan vydal zvuk, jako by se dusil. „To jako vážně? Pokoj sedm?“

Jarvis se zatvářil zmateně. „Je s tím snad nějaký problém?“

„Vy ji dáte na jeden pokoj s D.C.?“ zeptal se Bear s vyvalenýma očima. „Je to... moudré?“

„Jsem si jistý, že spolu budou skvěle vycházet.“ Jarvis si zase přiložil ruku k ústům, aby skryl další zívnutí. „Časem.“

Jordan si odfrkl. „Když to říkáte.“

Alex si nebyla jistá, jak si ty jejich reakce vyložit. Co bylo na její spolubydlící špatně?

„Ach, ještě je tu jedna věc, než odejdete,“ vzpomněl si Jarvis. „Asi bude nejlepší, pokud váš pravý původ a okolnosti vašeho příchodu zůstanou mezi námi.“

„Proč?“ zeptala se Alex.

„Návštěvník z jiného světa se jen tak nevidí. Mohly by se vyskytnout... jisté komplikace, kdyby se tato zpráva rozkřikla. Svěřte se jenom těm, kterým věříte, že vaše tajemství udrží.“

„Tak dobře,“ řekla Alex, která se v této věci rozhodla řídit jeho úsudkem.

„Jsem si jistý, že se v případě potřeby budete na své přátele moct spolehnout,“ dodal Jarvis.

„To rozhodně.“ Jordan se na Alex usmál. „Můžeme tvrdit, že jsi královnou nějaké dávno zapomenuté civilizace, která si teď žádá, aby se před ní všichni klaněli. Kromě mě – já jsem tě potkal jako první, takže se stanu tvou pravou rukou.“

„Ty by ses hodil spíš na dvorního šaška,“ rýpl si do něj Bear.

„Raději zvolte něco, co bude blíže pravdě,“ navrhl Jarvis, „třeba že k nám Alex přestoupila.“

Jordan se zakabonil. „Když to je strašně nudný.“

„Ale daleko snáz se to zapamatuje,“ namítla Alex. „A navíc mi pořád můžeš dělat pravou ruku, jestli budeš chtít.“

„Hádám, že se spokojím s vrabcem v hrsti,“ přitakal Jordan spokojeně.

„Už se blíží večerka, takže byste měli vyrazit,“ řekl Jarvis a propustil je. „Pokud byste měla potíže s aklimatizací, Alex, dejte mi vědět, ale já věřím, že to půjde dobře.“

Alex měla sotva čas, aby rychle zavolala: „Děkuju, pane Jarvisi!“, než ji Jordan a Bear zvedli z křesla a odtáhli s sebou ven z kanceláře.

ČTYŘI

„Dovol nám, abychom tě tu provedli,“ nabídl Jordan, jakmile zase vyšli ven.

Během jejich návštěvy u Jarvise už slunce stačilo dávno zapadnout, a jak z ní vyprchal všechn adrenalin, začínala se na Alexině mysli i na těle projeovat únava. Bez ohledu na to však souhlasně přikývla.

„Akademie sestává z osmi hlavních budov,“ vysvětlil Jordan. Pak ukázal na budovu ve středověkém stylu, ze které zrovna vyšli. „Téhle působivé stavbě se říká Věž. Většina profesorů má uvnitř kabinety a ložnice, takže kdyby ses někdy chtěla někam vyplížit po večerce, nebo tak něco, téhle oblasti se vyhýbej.“

„Píšu si,“ potvrdila Alex.

„Kromě toho tu máme stájový komplex, jeho účel je snad zřejmý; Arénu, tam probíhají hodiny soubojů; Kliniku, pro výuku poznávání druhů; kolej sira Carsuse, tam jsou ubytovaní studenti prvního až pátého ročníku; kolej lady Omarové, pro učedníky; a pak je tu ještě Sdi-Pro – budova se sdílenými prostory –, kde se vyučuje většina nudných předmětů.“

„Když Jordan říká ‚nudné‘, myslí tím, že jsou náročné spíš na intelekt než na fyzickou,“ vmísil se do toho Bear. Ukázal kamsi do dále, jenže už byla moc tma, než aby tam Alex cokoliv viděla. „SdiPro je ta mohutná budova ve tvaru písmene U, které už sis nejspíš předtím všimla. Po jedné straně toho ‚U‘ se táhnou chemické laboratoře a další pracoviště, zatímco opačná strana je vyhrazená pro učebny dějepisu, bazálních dovedností a SPOLKULu. Prostřední část

SdiPra je vyčleněná pro laboratoře lékařských věd a další výzkumná zařízení.“

„V prostřední části máme taky ošetrovnu,“ dodal Jordan. „To je taková naše vlastní nemocnice, rozkládá se napříč celým přízemím. Ty tam nejspíš budeš pobývat často, vzhledem ke tvému vysokému potenciálu.“

Alex si povzdechla. „Hurá.“

Jordan ji popadl za paži a táhl ji za sebou. „Dneska večer tě po celém kampusu neprovedeme, jelikož je už dost pozdě a ty vypadáš, že co nevidět odpadneš. Ale myslím, že ti zatím bude stačit, když se budeš orientovat v té nejdůležitější budově.“

Bear si odfrkl a Alex se zamyslela, kam ji to teď asi vedou. Před velkou, krychlovou budovou jim Jordan pokynul, aby zastavili, a Alex si nedokázala pomoci a obrátila oči v sloup, když vysvětlil: „Tady je školní jídelna. Je to velice důležité místo, kde se postarají o tvé chutě v časech snídaně, oběda a večere. Když nezapomeneš, kde stojí tenhle barák, budeš za vodou.“

„Ty jsi ale pošuk.“ Usmála se na něj, aby viděl, že to nemyslí ve zlém.

„Dovolím si upozornit, že nic takového nejsem,“ ohradil se Jordan. „Já jsem naopak esencí všeho, co je boží.“

„Nemůžu uvěřit, žeš právě ve větě použil slovo ‚esence‘, natožpak ještě v takovém kontextu,“ prohlásila Alex suše, když se zase dali do kroku.

Než Jordan vymyslel, jak zareagovat, vmísil se do věci Bear a zeptal se: „Povíš nám něco o Freye, Alex? Základy už známe, jelikož naše technologie jsou daleko pokročilejší než ty vaše a jelikož tu máme lidi, kteří celý svůj život zasvětili zkoumání tvého světa. Ale rád bych to slyšel z tvé perspektivy. Jak se ti tam žije?“

Alex byla tím, co jí právě řekl, zaskočená a namísto odpovědi mu položila jinou otázku. „Vy tu máte lidi, co zkoumají můj svět? A nemohli by oni znát nějaký způsob, jak mě dostat zpátky domů?“

Bear zavrtěl hlavou. „Freyu pozoruj jen na obrazovce, nedokážou se tam přenést fyzicky. Z toho, co vím, tak ostatní světy jenom sledují

a sbírají údaje o tamním obyvatelstvu, geografii a technologiích – a taky o čemkoliv ostatním, co jde vidět. Neprobíhají žádné interakce, a už vůbec ne návštěvy. Cestování napříč světy daleko přesahuje možnosti dokonce i našich nejpokročilejších technologií, alespoň prozatím. Ovšem za nějakých deset let – kdo ví?“

Alexiny naděje zase vzaly za své a smířila se s faktem, že zkrátka bude muset čekat, dokud se nevrátí ředitel školy. „Oukej, co byste chtěli o mém světě vědět?“

Zatímco zodpovídala jejich dotazy, dovedli ji Bear a Jordan ke koleji sira Carsuse, kde se zase ujali své role turistických průvodců.

„Tady jsou ubytovaní všichni studenti, kromě učedníků,“ vysvětlil Bear a prošel vchodem. „Jarvis říkal, že budeš bydlet ve třetím patře, stejně jako my. V každém pokoji jsou ubytovaní dva studenti, já a Jordan jsme spolubydlící už od prváku.“

Tím se vysvětlovalo jejich blízké přátelství. Alex se zamyslela, jestli se také jí a její spolubydlící podaří navázat podobný vztah.

Následovala je nahoru po krásném schodišti situovaném uprostřed budovy. Když vyšli do třetího patra, vedli ji chodbou plnou dveří, dokud nedošli až k těm označeným číslem sedm. Na dveřích nebyla žádná klika ani zámek, takže se podivila, jak se má dostat dovnitř.

„Ovládají se dotykem,“ vysvětlil Jordan dřív, než se stačila zeptat. „Otevřou se, jakmile přečtou tvoji biosignaturu, kterou už snad Jarvis stačil nahrát. Ty a D.C. jste jediné, kdo může dveře od vašeho pokoje otevřít zvenčí. Vyzkoušej si to.“

Alex na dveře přiložila ruku a ty se za doprovodu cvaknutí automaticky otevřely.

„Tak to je hodně cool,“ připustila.

„Máme jít s tebou a představit tě?“ nabídl se Bear, i když poněkud váhavě.

Alex nahlédla dovnitř. Panovala tam tma, ovšem velké okno na protější zdi propouštělo do místnosti trochu měsíčního svitu. V tom